

J. G. RAGON

SMYSL ANTICKÝCH MYSTERIÍ

PRAHA 1938

KAPITOLA I.

Děti temnot stanou se dětmi světla.

Okultní vědy odhalují člověku tajemství jeho přirozenosti a složení, prostředek k dosažení dokonalosti a štěstí a konečně zvládnutí jeho osudu. Jejich studium zaměstnávalo vysoká egyptská zasvěcení a proto i moderní filosofové musí je studovati.

Dávní učitelé sledovali ve svých mystériích dva na sobě nezávislé cíle; lze tedy předpokládati, že měli i dvojí nauku.

První cíl byl osvoboditi člověka z barbarství, civilizovati ho a civilisovaného člověka učiniti dokonalým. Člověk měl býti přeměněn a pozdvihnut k humanitě; jedině zasvěcení mohlo ho obroditi. To bylo účelem malých mystérií. Druhý cíl bylo vyhledávání prostředků k zušlechtění hmoty až k její původní podstatě, kterou ztratila.

Předpokládali, že ZLATO znamená pro hmotu totéž co ETHER osmého nebe pro duše; sedm kovů tehdy známých bylo pojmenováno dle sedmi planet, takže tvořily do výše se pnoucí žebřík hmotného očištění, jenž odpovídal mravním zkouškám sedmera nebes, tedy, mystagogie aneb zasvěcení do mystérií, byly dvojí.

V prvních byli hříšníci očišťováni a lidé zkoušeni; byly alchymii duchů, mystagogie lidské.

Druhé uváděly do tajemství přírodních sil, čili tvořily mystagogie těla.

V prvních byl hledán kubický kámen aneb úhelný kámen filosofického chrámu, jenž by spojil inteligenci svých symbolů celé lidstvo v jediné víře, v jediné naději a v jediné lásce.

Ve druhých se hledal kámen filosofický, jenž by uspíšil zlatý věk a elixír, jenž prodlužuje život. První mystérie byly závojem druhých, jak se můžeme přesvědčiti i dnes.

PRVNÍ STUPĚŇ.

Dílo mystérií se nazývá královským uměním; uměním proto, poněvadž celé dílo se provádí určitou kombinací principů směřujících k dokonalosti subjektu, jež si umělec předloží a královským proto, poněvadž Ashmole, učený alchymista, vyhradil moudrým králům, aby zvládli zákony filosofického díla.

Když filosofové mluví o ZLATU a STŘÍBRU, (jež je symbolisováno všude SLUNCEM a LUNOU), z nichž vytahují svou látku, nemluví o zlatu a stříbru obyčejném, poněvadž tyto kovy jsou mrtvé, zatímco

ony filosofů jsou plny života.

Nutno studovati umění zdokonalující to, co příroda ponechala nedokonalým v lidském rodu a snažit se dojíti k pokladu skutečné mravnosti.

Předmět hledání filosofů je také umění zdokonalovati to, co příroda ponechala nedokonalým v rodu kovů a dojíti k drahocným pokladům filosofického kamene.

Život spočívá výhradně v základní vlhkosti a aby nebylo dílo zkaženo, je nutno zbaviti hmotu jejich slupek, a tak dospěti k jádru, aneb středu, který obsahuje všechnu hodnotu směsi.

HRUBÝ KÁMEN - Umělec má pracovati v těle stvořeném přírodou, v němž ona zrodila síru a rtuť, které má od sebe oddělití a konečně i čistiti, aby je znovu spojil. Toto tělo nazývá se hrubým kamenem.

DRUHÝ STUPEŇ.

Zkoumá se v něm pravda a vykládá se v něm smysl věcí, doporučuje se láska k bližnímu, vykonávání ctnosti, rovnosti a dobročinnosti, hrůza před vášní a lží, snášenlivost názorů, podřízení se zákonům, respektování práv druhého, blahosklonnost a zdokonalování sebe sama vědou a duchem bratrství.

Dokazuje pravdu filosofického umění učící, že fysický prášek je ze stejné látky, z níž jsou vytvořeny kovy, t. j. živé stříbro a má schopnosti mísiti se s nimi tavením: podstata objímá podstatu, sobě podobnou. Za druhé, že kovy nedokonalé zůstávají takovými, poněvadž každá rtuť je nezralá; tedy fysický prášek, který je živým stříbrem, zralým a dokonalým, jest čistým ohněm, může jim udělití svou kvalitu a přeměnití je v jejich podstatu, když je byl zbavil jejich syrové vlhkosti, to jest jejich rtuti, která je jedinou přeměňující látkou; zbytek jsou pouhé slupky a odpadky, které při projekci odpadají.

Umělec může se odvážiti díla, když bude uměti pomocí vegetabilního menstrua spojeného s menstruem minerálním rozpouštětí třetí menstruum esenciální, a pak jimi omýváti zemi a extrahovati z ní nebeskou kvintesenci, aby vznikl sirnatý blesk, který okamžikem proniká těla a ničí vše nečisté.

Tato nebeská kvintesence se označuje planoucí hvězdou o pěti cípech, ústředním ohněm přírody a symbolisuje se písmenou G, jež značí generaci těl. Filosofie hermetická nemá se však vztahovati jen na alchymii.

Filosofická hmota existuje všude. Ale zvláště je nutno ji hledati v metalické přírodě, kde se mnohem snáze nalezne. Ona je úhelným kamenem, který se může označiti dvojitým trojúhelníkem, nebo hvězdou o šesti cípech, která také symbolisuje dvě polokoule. Tento obrazec je symbolem Hermovy věty: To co jest dole, jest jako to, co je nahoře. Je to kámen úrazu, na němž tisíce lidí ztroskotalo.

TŘETÍ STUPEŇ.

Jestliže zdvojíme tři stupně zkoušek, zpracované ve třech učebných se třemi korespondujícími stupni, zvanými filosofické aneb velká mystéria, v nichž byly vyvinuty tajné nauky starých, otevře se adeptovi poklad znalosti a nejužitečnějších pravd, pozná pravdu a spojení dvou soustav, symbolické a filosofické, v jejich alegoriích, v památkách všech věků, v symbolických písmech knězi všech národů, v rituálech tajemných společností; uvidí v nich neustálou řadu nezaměnitelných principů, které mluví svou vznešenou a pravdivou synthésou. Kouzlo, svody, přání a ohnivá touha po poznání vedou adepta do svatostánku, v němž trnitými cestami, silnou vůlí, pevným předsevzetím a studiem dospívá k odhalení závoje; tajemství těchto alegorií, emblémů a symbolů, posvátných enigmat přestává býti tajemstvím, neboť příroda je mu odhalena. Takto ve školách zasvěcovacích adept se oddával nejhlubšímu studiu; matematice, výkladu čísel, navigaci, architektuře ve třech částech; posvátné, civilní, nautické a tak dále. Adepti pak byli uznáni hodnými zasvěcení do nejtajnějších nauk a do věd okulturních. Filosofové moderních dob čerpali z těchto duchovních pramenů. Mudrci, kteří jsou pracovití, kteří milují vědění aneb koncepce lidského ducha, naleznou zde myšlenku nejzářivější a základní aforismy

systemů tajemných autorů.

ZLATÝ ŘETĚZ.

Podle Herma a jeho žáků vyvěrá ze středu archetypu v nejvyšších nebesích universální duch, neuhasitelný pramen světla a ohně, který procházející všechny sféry nebeské stupňovitě kondensován stéká neustále k zemi; činností ústředního ohně, zemského slunce odchází ze země nepřetržitými emanacemi, jež sublimovány zdvihají se k nebesům, aby se tam zbavily svých nečistot. Jedním slovem, kondensovaný oheň stane se vzduchem, vzduch stane se vodou, voda obsahuje zemi stejně jako země pročištěná se přemění ve vodu; voda sublimovaná mění se ve vzduch, exaltovaný vzduch se rozkládá v oheň.

Toto věčné kolování eterisovaných emanací, životních molekulí, kreslí Genese tajemným žebříkem Jakobovým, po němž vystupují a sestupují andělé. To jest onen zářivý zlatý řetěz, který dle antické alegorie spojoval všechna těla na zemi. Byl představován obyčejně znakem X : A vyjadřovalo výtok ohnivých atomů s nebe na zemi a V rýsovalo jejich návrat do míst eterických. Skutečně, světelný trojúhelník značí u filosofů katabathický pohyb ohnivých atomů k zemi, neboť při svém východu jsou zářící a nanejvýš čisté; černá pyramida nebo tajemný trojúhelník vyjadřuje však jejich výstup k nebesům, neboť opouštějíce zemskou kouli, jsou naplněny všemi nečistotami země.

Hermes představoval vědu posvátným ohněm, jež jeho žáci živili a jemuž nesměli nechati uhasnouti pod trestem smrti. Je strašlivé popsati lidským utrpením neštěstí, jež způsobuje ve světě intelektuálním a mravním jakékoliv přerušení v tradování věd z jedné generace na druhou. Tato zasvěcující idea je důkazem, že věda jest přenosem vědy antické. Světlo putovalo v srdcích a v duchu několika zasvěcenců a nehaslo; přenášejme je dále.

KAPITOLA II.

Moc čísel dle Pythagora

Čísla jsou duchovní a vědecká. Číslo duchovní spočívá především v božském úmyslu, je základem universálního řádu a pojítkem, které váže věci.

Číslo vědecké je plodivou příčinou mnohosti, která vyvěrá z jednoty a v ní se rozplývá.

Je nutno rozlišovati jednotu od druhu: jednotu patří k číslům, druh k věcem číselným.

Číslo vědecké je sudé a liché.

Pouze čísla sudá je možno nekonečně dělit v díly stále sudé, avšak číslo liché je dokonalejší.

Jednota je symbolem identity, rovnosti, existence, zachování a všeobecné harmonie.

Dvojnost jest symbolem rozdílnosti, nestejnosti, dělení a odloučení nestálosti, Dyada, původ kontrastu představuje hmotu nebo princip pasivní. Každé číslo, jednička i dvojka, má svoje vlastnosti, které mu dávají symbolický charakter.

Monada je posledním termínem, odpočinkem stavu v jeho růstu. Trojnost je první z lichých. Triada, tajemné číslo je důležité v tradicích Asie a ve filosofii Platónské; jako obraz nejvyšší bytosti, shrnuje v sobě vlastnosti prvních dvou čísel, Trojnost představuje Pythagorejcům nejenom povrch, ale také princip utváření těl.

Čtvernost je číslem nejdokonalejším, kořenem ostatních čísel a všech věcí. Čtvernost vyjadřuje první

matematickou mohutnost, představuje plodnou ctnost, z níž pocházejí všechny spoje.

Zasvěcenci ji považovali za symbol pohybu a nekonečna, představující vše, co není tělesné, ani smyslové. Je symbolem věčného principu a Stvořitele, jež Pythagoras zjevoval svým učedníkům jménem *Tetraktys*, nevysslovitelným jménem Božím, jež vyjadřuje pramen všeho, co obdrželo bytí a které v hebrejštině se skládá ze čtyř písmen.

Ve čtvernosti se nachází první symbol nesmrtelnosti, pyramida, neboť jestliže trojúhelník tvoří spodek pyramidy, jednota tvoří vrchol. Také *Lysis* a *Timaios* z Lokry praví, že nelze jmenovali nic, co by nebylo odvislé od čtvernosti, jako od svého kořene. Jest dle Pythagorovců spojka mezi bohy a čísly, která tvoří druh věštění nazvaného aritmomancie. Duch je číslo, pohybující se samo sebou. Uzavírá v sobě čtvernost.

Číslo pět bylo považováno za tajemné, poněvadž se skládá ze dvojnosti, symbolu všeho, co je špatné a podvojně, a z trojnosti, tak zajímavé ve svém dosahu. Vyjadřuje tedy energický stav nedokonalosti, řád a nepořádek, štěstí a neštěstí, život a smrt, s nimiž se na zemi setkáváme; představovalo dokonce tajným společenstvem hrůzný obraz zlého principu, vrhající nepořádek do nižšího rádu; jedním slovem je to dvojnost působící trojností.

Při tom pětka z jiného hlediska byla emblémem svatby, jelikož se skládá ze dvojky, prvního sudého čísla a tří, prvního lichého. Také *Juno* chránící svatby měla znak pětky. Konečně *patero* předává číslu devět vlastnost reprodukovatí se zmnožením sebe sama. Pětka přichází vždy na právo od vytvořeného, takže lze ji užití jako symbolu hmotných nestalostí.

Číslo pět označovalo universální kvintesenci a symbolisovalo svou formou životní esenci, oživujícího ducha, který proniká celou přírodou. Skutečně důmyslně toto číslo je spojením dvou řeckých přízvuků, umístěných na těch samohláskách, které mají být nebo nebýt aspirovány. První značka má jméno silného ducha, znamená vyššího ducha, ducha *Boha* aspirovaného (*spiratus*), vydechnutého člověkem. Druhé znamení se nazývá *Duch jemný*, a představovalo ducha druhotného, ducha čistě lidského.

Číslo šest bylo ve starých mystériích emblémem přírody, neboť představovalo šest rozměrů všech těles. Šest linií udává tvar tělesa, to jest čtyři linie směrem severním, jižním, západním a východním, a dvě šířky a hloubky, odpovídající zenitu a nadiru.

Mudrci aplikovali šestero na člověka fyzického, zatímco sedmero jim bylo symbolem jeho smrtelného ducha. Žádné číslo nebylo tak váženo jako sedmice, jež vděčí své pověsti pravděpodobně počtu planet. Také patří k věcem posvátným. Pythagorejci ji považovali za složenou z čísel tři a čtyři; první jim představovalo tři hmotné živly a druhé princip všeho, co není ani tělesné, ani smyslové: značilo jim symbol všeho, co je dokonalé. Posuzováno jako složenina $6 + 1$, označovalo toto číslo neviditelný střed nebo ducha každé věci, poněvadž neexistuje tvora, jehož tělo by neoznačovalo šest linií a nebylo bez sedmého vnitřního bodu, středu a své skutečnosti, jemuž vnější rozměry dávají pouhý vzhled. Aplikace číselné sedmernosti potvrzují staří mudrci užíváním tohoto symbolu. Konečně exaltovali vlastnosti sedmice jako kdyby měla dokonalost jednoty, která je číslem čísel, neboť jestliže netvoří jednotu žádné číslo, sedm není také zplozeno žádným číslem obsaženým v intervalu deseti; Čtyřka udává pak aritmetický střed mezi jednotou a sedmicí.

Číslo osm nebo osmice označovala přirozenou a původní zákonitost, která předpokládá shodu všech lidí. Ze sedmi planet a ze sféry stálíc aneb z věčné jednoty a z mystéria sedmi se skládá osmice, první krychle sudého čísla, považovaná v aritmetické filosofii za posvátnou. Číslo osm představuje dokonalost, jeho tvar osm nebo označuje stálý a pravidelný pohyb vesmíru.

DEVATERO nebo trojitá *TROJNOST*. Jestliže číslo tři bylo uctíváno prvními mudrci, ono třikrát tři nebylo méně slavným, poněvadž podle nich každý ze tří živlů, které skládají naše těla je trojitý: voda uzavírá v sobě zemi a oheň; země obsahuje částice ohnivé a vodní, oheň je temperovaný globulemi vody a tělísky zemskými sloužícími mu za potravu.

Žádný ze tří živlů takto není oddělený ode dvou ostatních; všechny hmotné bytosti, složené ze tří živlů, z nichž každý je trojitý, mohou se proto označovati číslem představeným trojnásobnou trojicí, jež se stala symbolem ztělesnění, odtud jméno devaterého obalu dávaného hmotě. Každý hmotný rozsah, každá

kruhovitá křivka dá se označiti číslem devět u Pythagorejců, kteří pozorovali, že toto číslo se tvoří samo sebou bez přestání v celku, v každé multiplikaci a dává duchu zcela zřetelný emblém hmoty, která se neustále tvoří, když byla prošla tisícem a tisícem rozkladů.

Číslo devět bylo zasvěceno sférám a Musám. Je znamením každého obvodu, neboť jeho hodnota ve stupních je stejná, to jest $3+6+0$. Při tom staří nedovedli se vyhnouti určité hrůze, hledíce na toto číslo. Považovali je za špatnou předzvěst, za symbol změny, zvratu a křehkosti věcí lidských. Také vyhýbali se číslům, kde se devítka objevovala a hlavně číslu 81, která je produktem 9×9 a jeho součet $8+1$ dává zase číslo 9.

Jestliže číslo 6 bylo symbolem pozemského globu oživeného božským duchem, číslo 9 symbolisovalo zemi ve vlivu špatného principu. Odtud hrůza, kterou inspirovala devítka. Podle kabbalistů číslo 9 představuje generační dílo neb aspekt shrnutého malého bytí, jehož nižší část vylévá život.

Enneada je první čtverec čísel lichých. Číslo deset je mírou všeho a přivádí k jednotě čísla zmnožená. Obsahujíc všechny numerické a harmonické vztahy a prerogativy čísel, jež ji předcházejí, končí abacus Pythagorův. Toto číslo představovalo tajným společenstvem složení všech zázraků vesmíru. Označovaly je: ? t.j. jednotnost ve středu nuly, střed kruhu v symbolu božství. Viděly v tomto obraze všechno, co je hodno myšlenky. Střed, paprsek a obvod jim představoval Boha, člověka a vesmír. Toto číslo bylo mudrcům znakem soudržnosti, lásky a míru.

Číslo 12 jako číslo 7 je uznáváno v kultu přírody. Dvě nejpověstnější dělení nebes, sedmice, odpovídající planetám a dvanáctka, která udává počet znamení, nacházejí se v náboženských památkách všech národů starého světa až do nejzazšího Východu, Třebáže Pythagoras nemluví vůbec o čísle 12, není proto méně posvátné. Jest obrazem zodiaku a proto i obrazem slunce, jež jest jeho vládcem.

V nauce Pythagorově systém čísel zahrnoval v sobě problém kosmogonie. Tato věda čísel představovala nejenom aritmetické kvality, ale i velikost a proporci. Jí měl se objeviti princip věci, který dnes nazýváme ABSOLUTNEM .

Staří mudrci a Pythagoras sám nikdy nepřipisovali číslům, to je abstraktním znakům, vyjímečných vlastností. Mudrci starověku uznávali první příčinu a jednotnou, vesmírnou existenci; odtud jednota stala se symbolem nejvyššího božství; užívala se k vyjádření představy Boha, aniž by však byla připisována číslu 1 nějaká božská anebo nadpřirozená vlastnost. Pravdivě bylo řečeno: Filosofické principy starých, které tvořily základ tajného učení velkých mystérií, se přenášely věk od věku zasvěcenci.

Nacházíme je reprodukovány i v dílech posledního století. V látce tak důležité nemůžeme se vyhnouti několikerému opakování, neboť toto dokazuje jen shodu ideí a potvrzuje antickou moudrost Filosofie je mluvený nebo psaný rozum a jeho činnost se projevuje jenom je-li doprovázena vědou.

Filosofie aplikovaná na přírodu tvoří fysiku,
na život hygienu,
na hmotu chemii,
na zákonodárství právo,
na bohatství národní hospodářství,
na inteligenci psychologii,
na jistotu nebo pravdu metodu.

Rozum, jenž působí svou vlastní schopností, dělá pokusy, porovnává, vyvozuje fakta z jeho prvku, aby je řadil, generalisoval, povyšoval na stav zákona a vědy. Každý objev vychází z filosofie. Je tedy první vědou, vědou věd.

Každý genius nebo vědec počal tak, že byl zprvu filosofem.

Filosofie ničí omyl.

KAPITOLA III.

Okultní filosofie Agrippova . .

Existují tři světy: elementární, nebeský a duchovní.

Každý z nižších světů je ovládán číslem jemu nadřazeným. Je možné z poznání jednoho světa usuzovati na svět vyšší a vystoupiti tak až k archetypu. Tuto stupnici nazýváme magií, jež hlubokou úvahou obejímá přírodu, moc, kvalitu, podstatu, vlastnosti, podobnosti, rozličnosti, zná umění spojovati, oddělovati a skládati; jedním slovem veškerou Činnost vesmíru. Universální vztah věcí potvrzuje skutečnost a jistotu magie, jež nesmí býti zprofanována.

Každý ze čtyř živlů, principů skladu a rozkladu, je trojitý, OHENĚ a ZEMĚ, jeden princip aktivní a jeden pasivní, postačí, aby vyvolaly zázraky přírody.

OHEŇ, zbavený veškeré hmoty, která by měla projevit jeho přítomnost a činnost je nesmírný, neviditelný, pohyblivý, ničivý, tvořivý, ke všemu tíhnoucí, pochodeň přírody, jejíž tajemství osvěcuje.

ZEMĚ, podstata živlů, zásobiště všech nebeských živlů, je obsažena ve všech zárodcích a je příčinou všeho růstu; shora uvedené vlastností ji provázejí v jejím účinku.

Zárodky všech živočichů jsou ve vodě.

VZDUCH je životním duchem pronikajícím bytostí a dává jim trvání a život; sjednocuje, pohybuje jimi, vyplňuje vše, bezprostředně přijímá účinky, které přenáší dále. Uniká klamům ducha i přírody, jež doléhají na naše smysly. V světě archetypu, vše je ve všem; zachovávaný kánon rozměrů, to jest jeho analogie. Je vznešená příčina, tajná, vedoucí k pravdě. Svět, nebesa, hvězdy mají duši, podobnou naší. Svět žije, má své ústroje a smysly.

PROKLETÍ má moc. Vztahuje se k bytostem a přetváří je.

Jména věcí mají sílu. Magické umění má svou řeč: tento jazyk má své přednosti: představu signatur. V tom záleží účinek vzývání, evokací, zaklínání, zažehnávání a jiných formulí.

Praví se, že číslo je prvním důvodem vazby věcí.

Čísla mají své síly a dobrou či špatnou působnost.

Jednota je počátek a konec všeho, aniž by měla počátku nebo konce.

Dvojice je neblahá.

Bůh jest monadou. Dříve než vystoupil ze sebe a vytvořil bytosti, zplodil v sobě trojici, která chápána jednotou představuje v Bohu duši světa, duši člověka.

Čtvernost je základem všech čísel.

Pětka je částečným tvarem posvátného smíření; je vším. Ničí působnost jedů a špatní duchové se jí hrozí.

Sedmero je přemocné jak v dobru tak ve zlu.

Číslo devět je všeobecným měřítkem.

Člověk obsahuje v sobě vše: počet, míru, pohyb, živly, soulad.

Charaktery slov nejsou jejich silami, je třeba znáti jejich vlastnosti a výsledky.

Harmonie analogie vyvolává nejpodivuhodnější účinky.

Inteligence Boha je neporušitelná, nesmrtelná, věčná, nepochopitelná, všudypřítomná, všude působící.

Duch lidský je tělesný, avšak jeho podstata je velmi jemná a schopna snadného spojení s duchem universálním, duší světa, jež je v nás, Málo lidí porozumělo dílu Okultní filosofie, neboť je k ní zapotřebí klíče, který autor uchovával pro své přátele prvního stupně. (19. list, V. knihy).

Zcela správně se říká, že všechny knihy jednající o magii, astrologii a alchymii jsou klamné, pokud jim rozumíme podle písmen; jest třeba hledati smysl mystický, smysl, který nikdo z mistrů dosud neodhalil.

KAPITOLA IV.

Základy filosofie Cardanovy

Prahmota bytuje ve všem co skutečně existuje. Tato látka se vyměňuje, když současná forma těla je zničena, poněvadž není smrti. Je jasné, že v přírodě každá věc má svojí určitou skrytou podstatu, která se nazývá substratum, která je stvořeným bodem nepodléhajícím rozkladu. Tedy to, co se nazývá prahmotou, je látka nezplozená, věčná, nekonečná, nezničitelná.

Prahmota existuje vždy v určitém tvaru.

V přírodě není prázdnoty.

Hmota je všude; nemůže existovati bez formy, z čehož nutně plyne, že všude je tvar.

Není prostoru bez těles. Prostor je věčný, nehybný a nezměnitelný. Jest patero principů věcí; hmota, tvar, duše, prostor a pohyb.

První dvě kvality jsou teplo a vlhkost.

Čas není principem, avšak jest něčím podobným, neboť nic se bez něho neděje. Klid není také principem, avšak předzvěst principu, jako je smrt, zima, sucho.

Tři věci jsou věčné ve své přirozenosti: inteligence, prahmota a prostor aneb umístění. Ve vesmíru je kvantita hmoty vždy stejná. Naši lze si představití jako zrcadlo (anima enim nostra tanquam speculum). Leibnitz, stopadesát let později, učí, že každá duše aneb monada je živým zrcadlem, podrobeným vnitřní činnosti vesmíru obdobná a řízená týmiž zákony.

Cardan stal se extatikem, nejslavnějším vedle Jeanne d'Arc. Ve velmi mnohém podobal se Sokratovi: jako on, upadal dobrovolně do extasy a duševním zrakem viděl věci vzdálené; nepotkalo ho nic dobrého ani špatného, co by nebyl býval předvídal. Ve svých extasích necítil bolesti a nevnímal hluku kolem sebe. Zemřel v 65 letech, jak si předpověděl. Sokrates před svými soudci jasně označil své odsouzení a smrt a řekl svému příteli Kritonovi, že zemře za tři dny, Cardanus nevěřil jako Sokrates ve svého zvláštního ducha: připisoval své mimořádné schopnosti síle imaginace, jemnosti zraku a často zvláštní přirozenosti své duše.

Roku 1431 byla zatracena zjevení Jeanny z Arcu jako dílo d'ábla. Sto let později pro tytéž věci stala se Terezie svatou.

KAPITOLA V.

Filosofický a lékařský systém Paracelsův

Svaté písmo obsahuje v sobě všechny pravdy.

Bible je klíčem k nauce o nemocích

Chceme-li znáti lékařství mágů, postačí dotázati se Apokalypsy. Všechny bytosti, nerosty a fluida přijímají potravu a nápoje a vylučují výměty. Jeho theorie fyziologická záležela v aplikaci esoterních zákonů na funkce lidského těla.

Životní síla je emanace hvězd:

Slunce odpovídá srdci.

Luna odpovídá mozku,

Mars odpovídá žluči.

Merkur odpovídá plicím.

Jupiter odpovídá játrům.

Venuše odpovídá ledvinám a plodivým ústrojím.

Saturn odpovídá slezinám.

Listy jsou údy rostlin; jejich linie (signatury), udávají jejich vlastnosti. Lékař musí znáti planety mikrokosmu, jeho poledník, zodiak, východ a západ.

KAPITOLA VI.

Iatricie aneb umění léčitelské

Dle filosofů iatriků odpovídala každá rostlina, konstelace, strom, planeta a kov určitou svou částí vždy určité části lidského těla. Aplikace tohoto principu byla v lékařství velmi jednoduchá; jakmile byla známa pečeť nemoci, iatrická astrologie předepsala použití rostliny shodné s nemocnou částí těla. Tak ku příkladu bazalka, levandule a šafrán byly léky proti bolestem žaludku, poněvadž žaludek je ovládán Lvem a tyto tři rostliny odpovídají tomuto znamení.

Jinou metodou léčení bylo používání rostlin, jejichž uspořádání bylo nějak podobné nemocné části těla; tak anthora představovala svými dvěma kořeny dvě spojená srdce a měla léčiti choroby srdeční; heřmánek byl užíván proti nemocem očním, poněvadž jeho květ má jistou podobu k čidlu zraku atd. Působivost těchto rostlin antropoidních často potvrdila tuto metodu.

Pozorování podobnosti barvy rostliny, její šťávy, vůně, povrchu, počet jejich listů a zauzlin způsobilo, že byla podřizována vládě určité planety a tím byly dány nové podněty astrologické medicíně.

Vztahy tří říší k fikcím astrologických hierofantů, kteří určili souhlas mezi člověkem, živly, těly nebeskými a jednotlivinami těchto tří říší dokazují, že i když se někdy mýlili, přece vše určovali dlouhým studiem přírody. Harmonie, tolik obdivované Bernardinem de Saint-Pierre, mezi živočichy, rostlinami a velikými masami nerostů, byly dokonale známy egyptským kněžím; nalezneme je zaznamenané v jejich náboženských legendách. Tak tento přírodní filosof našel jen to, co existovalo čtyři tisíce let před ním.

KAPITOLA VII.

Mesmerismus

V přírodě byl uznán činitel aneb universální fluidum, skryté, nevažitelné, řídicí a uzpůsobující všechny bytosti, jemuž specialisovanému v lidském organismu, bylo dáno jméno ZVÍŘECÍ MAGNETISMUS.

Je to životní síla, kterou vlastní a může vysílati každý organismus. Tento působce v zásadě sdělitelný vůlí, působí v tělech, jež jsou jím prostoupena, pozoruhodné změny, většinou dobré a léčivé, vždy však bolest utišující.

MESMER jej objevil ve Vídni kolem roku 1772 a prohlásil existenci universálního fluida, které lze uvolnit a přenášeti, a jež se může státi léčivým prostředkem v celé řadě různých nemocí; nazval jej MAGNETISMEM s ohledem na jeho přitahující vlastnost podobnou magnetu. Z toho vyplývá, že nauka o magnetismu jest určitým druhem vědy o přitahování. Mesmer, považovaný za visionáře a nepřičetného, přišel do Paříže roku 1778 a zde vykonal podivuhodná léčení, která vyvolala živou zvědavost veřejnosti. Roku 1784 vláda jmenovala vědeckou komisi, jež měla prozkoumati prostředky, kterých užíval Mesmer a podati zprávu o výsledcích; ale šetření přes snahy proslulého de Jussieu neuznalo existenci podivuhodných účinků magnetického fluida, v jehož skutečnost věřil učený de PUYSEGUR a dr. CLOQUET.

Mesmer ustavil v Paříži roku 1782 ritus Universální harmonie, spočívající na objevu v oboru animálního magnetismu.

Tato věda by měla býti přednášena jenom těm mužům, jichž zodpovědnost, mravnost a diskrétnost je vyzkoušena.

Proto promluvíme o několika podrobnostech vztahujících se k této otázce, abychom upoutali pozornost k základům magnetismu, jež jsou dosud málo známé.

Badatel nesmí opovrhovati vědou starých mudrců, kteří studovali jevy stvoření a zákony přírody, věříce, že chápají jsoucnost dvou světů: hmotného, viditelného a nehmotného, skrytého. Svět hmotný je omezený ve svých projevech a jeho zdánlivé příčiny zraku projevované lze vysvětlovati. Svět nehmotný, jsa nekonečný ve své podstatě, nepochopitelný ve svých mohutnostech je často zahalen neproniknutelným závojem tajemství, jehož hlubiny lze měřiti jen v dlouhých intervalech času. Staří mudrci hledali všeobecné kritérium, Absolutno, na které bylo možno vztahovati oba druhy jevů, aby vysvětlili zázraky činnosti, jež se zdá býti nadpřirozenou.

Seznáme, že tyto dva světy jsou vlastně jen světem jediným. A právě magnetismus je schopen nám ukázati toto absolutní kritérium.

KAPITOLA VIII.

Magnetismus

Magnetismem můžeme docílit vše. Byl provozován ve starověku indickými gymnosofisty, perskými magy a zasvěcenci velikých mystérií a byl jak se zdá disciplínou lékařskou, rozmanitě nazývanou.

Od časů MESMERA stal se opět věcí krásnou a zvláštní, hodnou zájmu nejvyššího a vážného studia filosofického. Nijak nepřeháníme, pravíme-li, že znalost magnetismu je cestou otevírající rozsáhlou

budoucnost pravdě.

Osvětluje badatele a přivádí je k řešení veliké záhady Absolutna. Magnetismus záleží v universální podstatě, která vše odhaluje tomu, kdo chce vidět. V magnetickém stavu je člověk zbaven všeho rozptýlení, odpoutává svou duši od těla, spojuje se důvěrně s universálním duchem, takže příroda nemá pro něho již tajemství. Je ovšem ještě třeba nových objevů, ale již dosavadní poznatky a jejich výsledky nás opravňují doufat, že člověk v něm naplní svoje určení, jemuž až dodnes tak málo rozuměl. Magnetické fluidum je životním aneb nervovým fluidem. Je vyzařováno člověkem, účastní se jeho principu a tepla, jeho vitality a inteligence.

Magnetisovati aneb využívatí svého magnetického fluida, znamená připojování na okamžik vlastní existenci, svůj životní princip, svůj život k existenci jiné. Dr. CHARDEL správně praví, že „magnetické životní fluidum je u člověka poslední modifikací světa nazvaného oduševněný život. Dává činnost duši svými počiny. Impuls, který mu dáváme svými pohyby se zastavuje na hranicích organismu a při magnetisování vůle se promítá vně. Tím je dán zásadní rozdíl mezi magnetisováním a jednáním“. (Essai de psychologie physiologique, str. 205. 1831). Někoho magnetisovati znamená rozvinouti, rozpjeti a rozmnožiti u něho tento princip vitality a inteligence.

Všechno teplo pochází ze slunce, které je uděluje každému tělu. Čerpáme je z ovzduší, ve kterém existuje. Každé teplo, které se vylučuje z těla nebo z fluida nese v sobě princip neb aroma sobě vlastní. Také naše krev má normální teplotu a velmi silné aroma a může je našimi pohyby vysílati mimo tělo a naši vůli vniknouti do těl a individuí, do kterých je náš úmysl řídí. Individuum toto má pak více vitality a inteligence, kterou řídí magnetisér, pod jehož vlivem se nachází.

K dobrému magnetisování je zapotřebí síly, energie, vůle, počínati si vůči magnetisovanému jemně a blahovlně, nasycovati ho svým fluidickým aromatem a teplem, jejímiž vyzářením se aromatisuje i ovzduší. Jakmile organické a intencionální molekuly z magnetiséra vniknou do subjektu dobře disponovaného, nastává mezi magnetisérem a magnetisovaným intimní, tajemný vztah a očekávané fenomény se počínají dostavovati a to nejen v účastněných organismech. Fluidické spojení nastává tehdy, když subjekt pocítuje na stejné části těla bolest jako magnetisér, aneb osoba s ním spojená.

Magnetismus je umění, které bude provozováno pro blaho lidstva; jest to dílo lásky, trpělivosti a oddanosti.

Účinky magnetismu jsou vždy stejné, poněvadž universální podstata je nezměnitelná a možno jej vykonávati na živočiších ve spánku či v bdění, aneb i na předmětech neživých.

Obvyklými vodiči magnetické emise v léčebné práci jsou ruce, pohled, hlas a dech.

Gesta rukou se jmenují tahy a dlužno je vykonávati deset až patnáct minut, aby se subjekt ponořil do somnambulismu. Fluidum je řízeno tak, aby sestupovalo nervy až ke konci prstů a jimi proniklo do těla, do kterého je vůle řídí.

„Osoba, která se nachází v tomto stavu, získává neobyčejné rozpjetí svých schopností a citů: většina vnějších smyslů, zvláště zrak a sluch, je uspána a všechny operace se dějí vnitřně...“ (Dr. HUSSON). Rodí-li se somnambulismus z magnetisování, stává se magnetismus složitým.

Myšlenka dosud obsažená v mozku stává se pro vidoucího viditelná na způsob daguerréotypie, Čte-li magnetisér dopis nebo noviny v sousední jizbě, vidoucí opakuje obsah, který jasně vidí v mozku magnetiséra; připadá mu vše méně únavné než čtení na vzdálenost.

Nepochopitelná necitlivost indiánských vězňů působí, že zpívají své válečné zpěvy smrti uprostřed muk; nečitelnost mučedníků všech dob je výsledkem extase zapříčiněné magnetickou reakcí.

Člověk energií své osobní síly může do jisté míry měniti věci a jejich okolnosti. Zmohutnělý nadšením mocně vášně uchvacuje a ovládá své okolí a mohutné mění podmínky a obvyklé vztahy života; mocí své vůle, vybičované k nejvyšší energií, zapřičiňuje nevysvětlitelné jevy. Tato vůle je první příčina všeho a je principem všech fenoménů. Navštivte člověka smutného, veselého, duchovního nebo násilného a

budete strženi smutkem, veselím, duchem nebo násilím. Důvěrní přátelé, kteří se stýkali se Sokratem účastnili se jeho duševních schopností, které je opouštěly, když byli několik týdnů vzdáleni.

Jest mnoho věcí, které se vymykají vědě.

Ti, kdož prováděli pokusy za našich dnů, nedošli ještě k dokonalému výsledku; a profesori na svých privilegovaných křeslech nemohli dosud objeviti pravdivost faktů, poněvadž se nezabývali dosud studiem mocného magnetického působení, jež emanuje nejen z magnetismu zemského, živého sluncem, tím méně pak ještě mocnějším působením magnetismu astrálního, jenž je obsažen v naší atmosféře a proniká vše živé a činné.

Kdyby se učencům uráčilo studovati tyto věci, kráčeli by od objevu k objevům a dali by sobě slávu a lidstvu blaho.

MAGNETICKÁ ELEKTRINA

Dokázalo se pokusy, že magnetismus a elektricitá jsou stejné věci. Jasnovidci barvu magnetického fluida a jiskru elektrickou vidí stejně. Pan hrabě de SZAPARY ve své Magnétothérapie vyslovil některé rozdíly.

Považuje člověka za elektromagnetický stroj: elektricitá koluje v krvi, magnetismus v nervech, jako nervové fluidum. Všechny funkce těla a duše se dějí magnetismem. Dle tohoto badatele všechny nemoce vznikají ze zápasu elektricity a magnetismu. Osoby, u nichž magnetismus převládá, chvějí se zimou a nepadno se zahřívají.

Oběh magnetismu se děje mezi mozkiem a žaludeční jamkou (plexus solaris) a odtud k mozku. První se děje ve dne a projevuje se pohyby těla, druhý v noci a projevuje se sny. Žaludek a mozek jsou takto ve vzájemném vztahu a jeden podpírá druhý. Při prudkém dojmu, ku příkladu při záchvatu hrůzy, je zasažena hlava a žaludek, které musí nahraditi fluidum. Tento oscilační pohyb je magnetismem člověka, který má podobné póly afinity. Neúnavnost těla pochází od duševní aktivity, která dává magnetickému fluidu vystupovati k jeho prameni.

Síla magnetická pochází ze slunce, dosahuje země a odráží se od ní dává vznik teple. Z této absorbce a emise vzniká chemické složení těl pozemských; z fyzického tepla rodí se rostlinstvo

Luna má elektrický, destruktivní očištný vliv. Umenšuje magnetickou sílu slunce, zapřičiňuje polospánek u somnambul, zneklidňuje nemocné. Cholera, mor, tyfus jsou nemoce elektrické.

Člověk neposiluje svou magnetickou sílu stykem se zemí, pokud nedosáhla své magnetické síly slunce. Dává mu svůj přebytek a proto živé a prudké děti rády se válejí po zemi.

BDĚNÍ A SPÁNEK

Vnější jevy života jsou jiné ve spánku a jiné ve stavu bdělém; v prvním případě polarita (vlastnost magnetu obraceti se k polu) se mění; zatím co vnější smysly odpočívají, vnitřní se probouzejí (duše sní); střídáním klidu a činnosti získává tělo odpočinek a sílu.

Považujeme knihu pana hraběte de "SZAPARYHO za souborné dílo o vědě magnetismu; je to příručka dobře uspořádaná, naplněná fakty a nepohřešitelná všem magnetisérům.

Praví se, že elektrické jiskry sršící z Voltova článku léčí značný počet nezhojitelných nervových chorob.

P. Theodore COURANT, žák BEICKENSTEINERŮV s úspěchem používá v léčbě magnetické elektřiny. Způsob operace je jednoduchý.

Nemocný se umístí na taburetu elektrického stroje. Položí se do kladné sféry, aby bylo umožněno

zmocnití se elektrického fluida a dodatí je lidskému tělu, vitalisovati je a zestonásobiti jeho magnetické síly. Docílí se tím cirkulace fluid, jejíž porušení může zapříčinit vážné nemoce a často i smrt. V tomto případě může magnetisér zachrániti i člověka, jenž by třeba v rukách nejlepšího lékaře z fakulty podlehl smrti.

Nejdůležitější výsledek elektricity magnetické je obnova cirkulace fluid a rozmnožení energie vysíláním oživujícího fluida. Vrací zeslabenému starci energii, jakou měl ve svém mládí. Jest možné, že věda jej z části nahradí; vše není ještě objeveno a magnetismus sám je teprve v počátcích svého vývoje.

MESMEROVY AFORISMY

Nehmotné neexistuje: světlo a duše universální jsou netělesná fluida, avšak ve své podstatě hmotná.

Podstata universální je jedna; jest vším, světlem, teplem, inteligencí.

Není bodu v prostoru, jenž by neměl těla.

Zima neexistuje, jest to jen nedostatek tepla.

Neprůhlednost těles neexistuje; jasnovidec všude vidí světlo.

Nekonečno nezná vzdálenosti.

Věčnost nezná času.

Vše bytuje sluncem, nic bez něho.

Bůh je universální podstata, je světlo, teplo, inteligence.

Avšak slunce je původcem universální podstaty, přesto však není Bohem; bylo by snad sídlem, odkud Bůh oživuje vesmír?

Neodvažujeme se napsati, že Bůh je vše a že vše je Bůh nebo vše v jednom a jedno ve všem z obavy, abychom nebyli považováni za panteisty nebo materialisty, ačkoliv uznáváme s Agrippou, že nehmotné neexistuje: autoři magnetismu učí, že Bůh, kterého považují za universální podstatu, duši světa, je všudypřítomný, vševědoucí, všemohoucí až k hranici nicoty; neboť Bůh může vše, mimo nicotu, která jest ne-bytím. Neboť ne-bytí kolem Boha nutné by vyvolalo zničení jeho všudypřítomnosti, vševědoucnosti a všemohoucnosti a Bůh nemůže býti abstrahován, Bůh nemůže učiniti nicotu, Bůh nemůže přestati bytovat. To jsou dvě výhrady jeho všemohoucnosti. Člověk může určitým způsobem prolomiti poslední hranici; neboť může se zabítí, to jest přestati bytovat jako člověk; stává se něčím jiným; avšak není již člověkem.

Nicota nemá místa tam, kde je Bůh, Bůh ji nemůže vytvořiti. Kdyby nicota vymezila svoje nekonečno, pak Bůh stal by se konečným: to jest, nebyl by více Bohem; neboť nic ve vesmíru se již více neobnoví.

Bůh tedy nemůže strpěti ani vytvořiti nicotu. Jest tedy vším, jest všemohoucnost, universální inteligence, která tvoří a oživuje vše. Viditelný vesmír, jehož je geniem a udržovatelem, je Bůh projevený.

KAPITOLA IX.

Somnabolismus

„Ti, kteří vidí jen zrakem těla jsou slepci“

(Claudia Bachi)

Somnambulismus je plodem přirozené vlohy, aneb u nemocných stav magnetické akce; mizí při vyléčení. V tomto stavu je nemocný schopen viděti, rozuměti a udati to, co je blahodárné pro něho i ostatní.

Somnambulismus je smíšený stav mezi spánkem bděním; rozlišujeme somnambulismus přirozený, spontánní a umělý, magnetický. První druh vystihuje stav, ve kterém subjekt automaticky v noci vstane, kráčí a projevuje určitou činnost; běží o noctisurgium Římanů, jež by se spíše mohlo nazvati noctambulismem.

Druhý je stavem vyvolaným u subjektu vůli magnetiséra, aneb subjektem, jenž sám od sebe přijímá vliv magnetického těla; běží o somnus medicus Římanů.

Avšak v tomto spánku neběží o chůzi, nýbrž o léčení, takže možno užití názvu somniatrici smus.

Jsou individua, která v bdělém stavu se řítí do extase a mohou se absorbovati a vrhati svůj zrak do prostoru: jsou to jasnovidci, kteří mohou poznati minulost, přítomnost i budoucnost; tisíce fakt to dosvědčují. Tato individua i v magnetisaci mohou podržeti tuto schopnost pozemského magnetismu, s nímž se jejich přirozenost nachází ve vztahu.

Nejzajímavější na celé věci jest, že jasnovidci jsou nejvýše překvapeni svými extasemi a nevěří v somnambulismus ani mimořádným jevům, které odhalili s největší možnou přesností. Neznají svou magnetickou moc.

Lucidní somnambul, jasnovidec, nepodobá se ve spánku aktivnímu člověku ve stavu bdění. Látka jeho těla se stává topornou, avšak jeho intelligence se rozpíná vně, žije v etheru, v tomto duchu věčného života; jeho duše přijímá vjemy, jakmile je fluidifikována spojením s pružností universální substance, duše světa, živoucího ohně a obrozovatele, kterou emanuje.

Objímá vše, extaticky se raduje, je šťasten v tomto stavu: příroda a její zázraky jsou mu odhaleny bez ohledu na vzdálenost.

Každé tělo bytuje v klínu světla, jež vyvěrá ze slunce. Každé světlo osvobozuje se neklamně od tepla, ve kterém jsou průhledná všechna tělesa a všechna fluida, Z toho plyne, že paprsky sluneční, světelné i tepelné, pronikají všechna tělesa, která jsou ozářena zevnitř i zevně světlem; toto světlo je osvobozuje od jejich relativního tepla, dle jejich přirozenosti a porosity. Odtud existují dva druhy světla: světlo zjevné našemu zraku a světlo neviditelné našim orgánům, jakmile zašlo slunce, pramen života. Teplu tkví ve světle, tak jako světlo v teple a všechny věci vystavené teplu slunečnímu jsou také zároveň ozářeny světlem fosforeskujícím, které se vymyká teplu těles a které v temnu je zjevno určitým živočichům, jako jsou ku příkladu krtek a sova.

Tímto neviditelným světlem ztrácejí tělesa svoji neprůhlednost. Každý může býti magnetisérem, avšak ne každý somnambulem. Ve starověku somnambulismus se nazýval darem proctví.

DUŠE UNIVERSÁLNÍ ANEB ANIMACE

Universální duše, pramen života všech bytostí a tří říší a světů je dle hermetických fysiků světlem, teplem, elektricitou, zemským a astrálním magnetismem, inteligencí a pohybem; tím všechny věci podléhají téže příčině.

Tření, jež objevilo elektrické fluidum, zároveň produkuje elektricitu a teplo, s hlediska vnějšího pak světlo, vždy tři jevy, jež mají společnou příčinu.

DEDUKCE

Universální duše jsou světlem je inteligentní; jsou svou universalitou souvislá, je vševidoucí a vševedoucí. Poněvadž každé světlo a teplo proniká do všech těl, jest světlo všudypřítomné. Poněvadž svým zhušťováním a uvolňováním věčně vše tvoří a obnovuje, je světlo všemohoucí. Z toho plyne, že duše (podstata) univerzální je vším, je všude, vše vidí, vše ví a vše plodí. Tedy, jsou světem, inteligencí, teplem a pohybem, spojuje v sobě všechny atributy Boha.

Intelligence aneb zduchování, duše, citlivost aneb cit jsou výsledky neustálé činnosti universálního fluida zpracovávané mozky, jehož rozmanité ustrojení zapříčiňuje rozdílné intelekty.

OKULTNÍ SVĚT (NEVIDITELNÝ)

Mimořádná vidění somnambulních jasnovědců nedokazují dva světy, i když by tak věřil lehkověrný dav. Svět může být jen jeden, ten, v němž žijeme; nepoznali jsme ho ovšem ještě dokonale. Vzduch, vůně, fluida, zemní vlivy, atmosféra, jsou neviditelné. Náleží však našemu světu a jsou neschopny vytvořit svět druhý.

Duše světa, nestvořená, univerzální, plodící, kterou jsou všechny věci proniknuty a její část, kterou nazývá naše animace duší lidskou, nevytváří druhého světa. Je neviditelná, netělesná, avšak nikoliv nehmotná.

Duše ve stavu extaze přirozené aneb zapříčiněné dodáním analogického fluida pomocí magnetiséra, hromadí v mozgovém zásobníku své fluidum z ostatních částí těla, jež jsou zbaveny nikoliv života nýbrž pocitů. Duše existující v tomto stavu pouze v mozku může uvést v činnost všechny funkce mozkových schopností, aniž by užila hmotných příslušných orgánů. Tato osvobozená duše vstupuje do bezprostředního styku s universální duší, jejíž je částí. Tak jako ona proniká těla, tak jako ona může vnímat vše bez ohledu na vzdálenost. Avšak všechny tyto věci, byť sebe mimořádnější, nevytvářejí nového nebo druhého světa.

Viditelné předměty našeho světa pohlcují a přizpůsobují si universální podstatu, jejíž jsou projevem. Přestanou-li být konkrétními emanací a rozkladem, fluidisují se, eterisují a universalisují se. Jakmile vejdu do nesmírného všeho, každá manifestace mizí a stává se neviditelnou, Z toho plyne, že dva světy jsou vlastně světem JEDINÝM, poněvadž běží vždy a všude pouze o jedinou universální podstatu, ať již se projevuje či nikoliv, to jest o fluidickou podstatu materialisovanou aneb hmotnou podstatu fluidifikovanou.

KAPITOLA X.

Divnotvorství

Magnetismus odhalený vědou a poznáním okultního světa se nazývá THAUMATURGIE. Thaumaturg v očích davů vykonával zázraky. Nevědomost používala tohoto pojmenování ve smyslu hanlivém. Následující nauky jsou říší thaumaturgie.

PROROCTVÍ.

„Ruka Páně byla nad ním a on prorokoval“

Bible

Prorocké duše, navyklé v kontemplaci jevům astrálním a pozemským, obrozené hlubokými a neustálými meditacemi, exaltované mlčením, odloučeností, přísností života a zbavené vši nízkostí, propadaly dlouhým ekstázím, v nichž jejich intelektuální zrak, zlomiv vzdálenost, prostor a hranice mezi nimi a skutečností, hroužil se do budoucnosti. Četl v ní nezměnitelné osudy říší a národů a ústa je hlásala

vznešeným přízvukem inspirace.

Ve starověku sbory velkých zasvěcenců byly školy proroků.

DIVINACE

„Vše důležité na světě bylo předpověděno“

(Machiavelli)

Divinace je vědou budoucnosti.

Dle mystického názoru každá bytost jako atom má svoje číslo, které ji odlišuje od jiné a které je pramenem jejích vlastností a jejího osudu. Dle Cornelia Agrippy náhoda jest jen neznámý postup a čas, jenž je následkem čísel. Tedy budoucnost je výsledkem náhody a času a kabalistickou kalkulací lze určití konec události nebo budoucnost osudového.

Mnozí se domnívají, že jméno Pythagorovo vzniklo tím, že dovedl předpovídati budoucnost mnohem určitěji a pravdivěji než pythijský Apollo. Vzniklo tedy od slova python a agoras.

Pythagoras objevil a označil moc čísel, jimiž ve své soustavě rozřešil záhady kosmogonie.

„Existuje pouto mezi bohy a čísla, z čehož plyne určitý druh divinace zvaný arithmomantie nebo arithmantie. Duše je světem, pohybuje se sama sebou a uzavírá v sobě čtvernost“.

Věda čísel spočívala na kabalistické kalkulaci. Astronomii se učilo tajně jako astrologii; avšak nejtajnější věda byla alchymie.

Řekové jako staří Egypťané rozdělovali divinaci na umělou (augurie a auspicie) a přirozenou (pomocí snu a věštek). První druh nazývali mantiké (věda augurií a auspicií) a druhý manniké (věda deliria ducha).

Římané znali jen divinace umělé: augurie a atispicie; považovali je však za nejisté a omylné; odtud plyne zajímavý rozpor u CICERONA v jeho názorech o této nauce v spise o Věštění, zatím co byl sám členem sboru augurů a vzal na sebe tuto hodnost vedle ostatních, jimiž se pyšnil.

KAPITOLA XI.

Psychologie

Ppsychologie je částí filosofie jednáající o duši, jejích schopnostech a jednáních. Psychologie, věda o duši, je prvním stupněm žebříku, po kterém dlužno vystupovati k pravdě; musí však býti zbavena všech předsudků vědeckých a náboženských. Věda musí býti jedna a universální bez ohledu na politiku a náboženství.

FYSIOLOGIE

Fysiologie je věda o principech života, o použití a vlastnostech orgánů. Je to věda života a oživené přírody. Pomocí její došli LAVATER a GALL k svým objevům v oboru fysiognomie a frénologie. Fysiologie rostlinná je věda o životních funkcích rostlinstva. Fysiologie minerální úspěšně zaměstnává mnohé učence.

FYSIOGNOMIE

Fysiognomie snaží se seznati nitro člověka dle jeho zevnějšku; ohledáním obličeje chce seznati jeho charakter a sklony, neboť magnetické fluidum, tento život myšlenky, vtiskuje do fysiognomie mravní kvality charakteristickými rysy. Správně praví de Ségur: „Návyk určitých vášní duše dává svalům obličeje stav, z něhož lze čísti charakter.“

Umění rozlišovati věci dle jich vzhledu nazývá se fysiognomie. Ten, kdo by nevěřil fysiognomii, podobal by se člověku, jenž by nerozlišoval lidi a zvířata dle jejich postavy, houby dle jejich vzhledu a rostliny dle jejich barvy.

CHIROMANTIE

Věda, která se snaží seznati budoucnost osoby z pohledu na její ruku se nazývá chiromantie (z řeckého cheir-ruka a mantéia-věštění). Slovo ruka (main, manus) pochází od arabského mana, počítati, nebo manách, počet; al-manach, výpočet (dnů v roce, dne pohybu hvězd), méné (Luna), mensis (měsíc, měřítko roku), moneta (peníze) k řízení počtů.

Přestože se ruka nezdá býti tak důležitá jako lebka, přece jen tak jako ona zachycuje svými tahy rozmanité okolnosti života. Četné linie brázdící její dlaň jsou hieroglyfy, které svým tvarem tak jako prsty, udávají osud lidský a dobra či zla, jež nutno pěstovat či potírati. Je to originální kniha, jejíž četbě by se mělo vyučovati v téže době jako čtení obecnému.

Již kniha Jobova praví, že Bůh vložil pečeť do lidských rukou. Dlouho již je známo, že ruka lidská se liší dle zaměstnání individua a že její rysy se přenášejí z generace na generaci. Advokát nebo lékař, dělník nebo řemeslník, nese ruku svého otce a přenáší jí poněkud změněnou na svého syna. Ruka je tedy charakteristickým znamením rasy a tvoří podivuhodnou vědu předpovědí. Ve starověku byla poutem svazku a přátelství. Byla přenesena gnostiky, přijata Angličany a bude se věčně přenášeti, poněvadž jest symbolem budoucnosti. Podání ruky vyjadřuje důvěru; aby se naznačilo intimní a nerozlučitelné spojení svatby říká se o dívce, že dala svou ruku někomu.

Dvě spojené a stisknuté ruce symbolisují dobrou vůli.

Služba ruky člověku je neocenitelná: ruka rozkazuje, žaluje, volá, přejímá, schvaluje, odporuje, tvrdí, popírá, přijímá a odmítá; je pomocníkem kazatele, obhájce, řečníka; bez ní by nebylo možno magnetisovati. Avšak nejvznešenější z výsad jejích je pohyb vzývání k nebesům, vysílající naše hlasy k Stvořiteli světa.

FYSIOLOGIE RUKY

Nekonečný počet vláken, jež se spojují, tvoří na povrchu těla lidského orgány hmatu. Skládají tři membrány nazvané epiderma, ritival a pokožka. Jejich rozechvění, nervy přenesené do sensoria (mozku) vyvolává ony dva veliké hybatele života: libost a bolest. Orgány hmatu přidružující se k pěti smyslům, zvláště sídlí v ruce, v tělesné části nejohlednější a nejvíce vykonávající vůli. Zmnožením jejich článků, prstů, by se zvýšila mohutnost pocitů.

Jak podivuhodná je struktura člověka! Je obdařen inteligencí tak rozsáhlou, že obejímá vesmír, a ta je tím větší čím je jeho mozek a čím více je jeho ruka vyzbrojena gangliemi. Funkce ruky jsou takřka universální.

Ruka ohmatává a měří tělesa největší i nejmenší, analyzuje, modeluje, dokonává, přeměňuje vše, co existuje. Tvoří vše, co genius jí rozkazuje; udržuje život, připravuje potravu a nese jí do úst; ochraňuje a odstraňuje překážky; provádí v temnotách, dává poznání skutečnost a vlastnosti věcí; tvoří rozpjetí a teplotu, ze kterých vznikají další okolnosti. Ruka jako stále činné měřítko intelligence je výlučně lidská. Mnozí živočichové předstihují člověka zrakem, sluchem, čichem a chutí, avšak dotyk člověka tvoří všechnu jeho dokonalost, poněvadž jím opravuje všechny své omyly; dotýkáme se předmětu, poněvadž jsme viděli, vnímali, cítili a chutnali.

Dotyk je dobrovolný, předpokládá úvahu toho, jenž se dotýká; s ostatními smysly je tomu jinak: zvuk,

světlo, vůně doléhají samy mimovolně na smyslové orgány. Dotyk je geometr ducha, smysl rozumu; ruka dovoluje duchu, aby se upevnil, dotýkajíc se věcí kolem nás, zkoumá prostor a objem, měří vzdálenost, vykonává všechna umění, vše uskutečňuje na zemi, Badatelé zkoumající vzestupující žebřík lidí a živočichů shledali, že všude inteligence je závislá na dokonalosti znamení tohoto orgánu. Hle, poznatky učiněné u idiotů, imbecilů a kreténů:

IDIOT (bez myšlení a chápavosti). Pokožka a ruka netvárná a mdlá jako jeho mozek. Předloktí je toporné, ruka sama je zavěšena na širokém zápěstí, nemá dlaně aneb zápěstí je ohnuto k dlani.

IMBECIL (chudý duchem, nepřičetný). Ruka je poněkud více vyvinuta, avšak je utvářená a svaly paže, ačkoliv méně omezené ve svých pohybech, nezmohou více než u idiota.

KRETÉN (pitomý a ohyzdný). Ruka není normální, její pohyby jsou omezené, vystupuje z širokého zápěstí, nemá výčnělků. Příliš objemná, aneb příliš vyzáblá, je vždy špatně utvářená.

U lidí normální inteligence vykazuje ruka určitou krásu; pohyby její jsou dosti omezené, neboť ruka vychází ze širokého zápěstí. Taktilní část je hubená, výčnělky jsou málo vyvinuty.

U lidí vysoké inteligence pokožka i tvar ruky jsou vzorem dokonalosti. Ruka vychází vždy z jemného zápěstí a je výtečně uzpůsobena k vztahům a činnosti, které jí kultivují.

Moderní lékaři seznali jiná fakta: ruka ftysiků a skrofulosních je hlíznatá. Lakomec má zakřivené prsy. U marnotratníku se vyskytuje opak. Všechny tyto poznatky jsou hodné, aby zaujaly filosofa.

CHIROLOGIE

Chirologie je věda o mluvě prstů, neboť tyto napomáhají slovu a jsou náhražkou jazyka u hluchých a němých.

Ruka, nástroj mající vztah k mozku, tento chrám plný tajemství a zázraků, sídlo myšlenky, je vždy svým tvarem závislá na dokonalosti mozku. Dle toho je více či méně dobře proporcionovaná.

Je známo, že prsty mají tato jména: palec (pollex, znamená síly) ukazováček, středník (medius), prstenník a malíček, prst jenž jediný může vniknouti do ucha. Jejich mluva se nazývá chirologie.

Mimo to je možno také digitací (hmatem prstů) nahraditi ztrátu zraku; mohli bychom uvést nesčetné případy dokazující, že slepci mohli udati barvy, mince, vytvářeti sošky, jediné pomocí hmatu v ruce.

KAPITOLA XII.

Frenologie

„Blíží se slavná doba, kdy filosofie a mravnost budou založeny na frenologii.“

(Broussais)

Frenologie odhaluje přirozené vlastnosti a základy charakteru každého individua. Její pomocí můžeme s určitou jistotou seznati vášně, myšlenky, city a schopnosti každého člověka.

Život je udržován v organismech dvěma způsoby: tvarem (typem) aneb kadlubem, ve kterém se nahromaděná látka utváří, a oživením čili silami oživujícími, které pravidelně obnovují tuto látku skládající typ, takže změna mravů odpovídá fyzickým periodám života. Často výcvik inteligence svým vztahem nitra k zevnějšku se stává zevně viditelným.

Frenologie, tato velmi zajímavá nauka, je mnohem soubornější než fysiognomika; je velmi důležitá pro rovnováhu mravů, takže by se měla státí předmětem veřejného vyučování. Kdyby každý byl frenologem, každý by poznal všechny své sklony, podporoval dobro, bojoval proti zlu. Nebyl by již klamán zdáním. Počet zločinů byl by zmenšen a výchova stala by se neomylnou.

Slavný fysiolog GALL je zakladatelem frenologie; pomocí svého žáka lékaře Spurzheima, vytvořil svoji soustavu a uveřejnil ji roku 1808. Vytrvale, neustálým pozorováním zjistili fakta, potvrzující souvislost charakteru k lebce a vytvořili nauku tak přesnou, že by ji všichni soudcové měli absolvovati, aby vnikli do tajemství motivů, určujících lidské jednání. Ti, kteří nevěří objevům fysiognomiky a frenologie, nechtějí souditi dle zevnějšku těla, aneb spíše se obávají, že jejich charakter bude odhalen. Studium filosofie vždy bude doplňováno přesnými výsledky psychologie, fysiologie, fysiognomiky a frenologie.

O SVOBODNĚ VŮLI

„Tvar ústrojí hmotných, jenž určuje sklony, záliby a instinkty živoucích vždy může býti zraněn, neboť na zemi každá bytost tvůrčí a svobodná je podstatně změnitelná.“

(THOT)

Svoboda člověka spočívá v tom, že člověk chce, co může. Jistý autor praví: „Vůle je svobodnému rozhodnutí to, co závaží váze“ (Baron Massias.)

Člověk nemůže dokonale souditi o své svobodné vůli, není-li osvícen světly okultismu; aby se mohl napravit, potřebuje se znáti; obyčejný člověk však zná sám sebe jen velmi nedokonale.

Člověk, jenž chce dojítí dokonalosti, musí přemáhati své vášně, podřídití svou vůli a nově se vyvíjeti v morálce. Nutno splniti co velí nápis na Saiském chrámu: „Poznej sebe sama“ nebo indická poučka: „Poznej sebe sama a Bytí“ (duši světa); avšak nikde nepodávají se prostředky k dosažení tohoto vznešeného cíle. Musíme tedy studovati nauky, které popisujeme.

Některé jsou ovšem dosud nedokonalé, avšak přece jen umožňují poznati lidské vášně, sklony inteligence, náchylnosti srdce tak, aby je bylo možno potlačovati, jsou-li neblahé, a objeviti a řídití, jsou-li dobré.

Dovedeme-li zdokonaliti své mravy a inteligenci, zdokonalujeme zároveň celou svou bytost. Tahy obličej, závitky mozku, tvar ruky, chůze, pohyby se tomu přizpůsobí, takže dosáhneme-li mravního cíle, který jsme si určili, uskutečníme také zdokonalení svého těla.

Lidstvo, majíc takovýto systém, nemůže degenerovati.

Hmotná podstata, kterou přenášejí rodiče na své potomstvo, je obdobná přirozeností i tvarem; konfigurace orgánů stává se dědičnou, stejně jako vlastnosti duševní, mravní sklony, tahy těla a choroby.

Staří mágové a Egyptané učili této nauce, aby uschopnili podstatné části lidského organismu k dokonalosti fysické i duševní; cestu k první zvali výchovou, ke druhé vzděláním. U dospělého člověka běží o nové vzdělání, které by usměrnilo přijatou výchovu: „Co zmůžeš na oceánu života, je-li rozum kormidlem, avšak vášeň lodivodem?“

Epikuros řekl a Lucretius opakuje:

„Filosofie jediná osvobozuje od planého strachu každého, kdo se jí věnuje; jí sloužiti znamená zasvětití se svobodě. Neboť filosofie léčí všechna zla duše a těla, poskytuje jistotu vůči světu a mravní sílu osobnosti.“

KAPITOLA XIII

Vědy okultní

„Nevědomost činí člověka lehkověrným, věda o tajemstvích přírody věřícím.“

(H. Delaage)

Vyložili jsme vše, co předchází v postupu zasvěcovacím kabbale, alchymii a hermetismu a vysvětlíme okultní vědy natolik, kolik je třeba k jasné představě o vědách, kdysi praktikovaných skrytě v antických mystériích a ve škole Pythagorovců a dovršujících vysoké zasvěcení aneb skrytou nauku.

Ve starých mystériích byly vědy okultní vyhrazeny třetímu filosofickému stupni, ve kterém se dokonávala výchova zasvěcence.

„Ti, kteří praví, že něco je nemožného, neznají hranic možného.“ Vědy okultní tvořily ve všech dobách výzbroj privilegované inteligence; nutno je studovati pro ně samy, vyžadují horlivosti a neúnavné vytrvalosti. Princip je jeden, odtud i světlo je jediné a praktické zasvěcení je vyhrazeno tomu, kdo pevně chce dle axiomatu: chtítí znamená moci. Geniové, kteří byli zákonodárci a vychovatelé lidského pokolení chtěli kultivovati v člověku inteligenci, mravnost a osobnost, aby lidstvo došlo k blahu a dokonalosti, které může svou přirozeností dosíci a dojíti tak k nejvyšším hranicím moci.

ASTROLOGIE

Poznání jevů světa hvězdného, vlivu na pozemská těla a moudré indukce daly vznik astrologii. Úzce spjatá ke studiu hvězd a jejich oběhů je dojista první a nejstarší pověrou. Úkolem astrologů bylo předvídati budoucnost pozorováním hvězd. Konstelacím, dvanácti znamením zvířetníku pod vlivem planet považovaných za rozhodčí našeho osudu, byl připisován rozličný vliv na lidi, říše a budoucí události. Vývody vzaté z dvanácti znamení nazvaných dvanáct domů osudu, z nichž každý měl svůj zvláštní vliv, tvořily umění genethliatické (z řeckého genethlé-narození) aneb umění horoskopické (od hora-hodina a skopéo-hledím).

Ptolemaios byl astrologem, neboť věřil v tyto vlivy.

Astrologové rozdělovali fysickou jsoucnost všeho co je na čtyři temperamenty: sanguinický, cholericý, melancholický, flegmatický. Astrologie aplikovaná na mikrokosmos, tělo lidské, dala vznik fysiognomonii, jež se dělí na chiromantii a metoskopii, které se snažily zjistiti budoucnost z tahů dlaně a z rysů obličeje.

Dala vznik také magismu aneb magii, která se dělila dle nesčetného množství věšeb z vlastního jména, ze čtyř živlů, z evokace stínů, z účinků jedů atd.

Po zániku iniciačních škol rozptýlila se mezi národy a bylo jí zneužito. V XVI. století slavný Tycho-Brahe činil marné pokusy o její obnovu. Šarlatáni a Liegské almanachy využili její vážnosti.

THEURGIE

„Felix qui potuit cognoscere causas“

Vergilius

Tajemné zákony, které řídí neviditelný svět, známé již starověku, daly vznik této vědě. Je nezávislá na náboženských formách, ať již východních, indických, arabské či hebrejské; Evropané, katolíci, pravoslavní i protestanté stejně připouštějí její principy a kombinace.

Nauka tato dlouho byla náboženstvím mudrců a věštců, poněvadž neustále se snaží o duchovní dokonalost.

Kvetla u Egyptanů a Řeků, jichž moudrost přijalo pravoslaví; Arabové se jí zabývali a její moudrost nebyla zavržena středověkou církví.

Mudrci hrdě se nazývali theurgy. Filosofie tato je čistá a vznešená; nikoliv tajemná, nýbrž symbolická; učí dogmatu jediného Boha, učí poznávati a vykládati jeho podstatu a díla, silám ducha a přírody, řízení jich pomocí symbolických tvarů, abecedy, kombinací čísel, obratem písmen a pomocí skrytých sil, které objevila. Je klíč okultních věd.

Kapitola XIV.

Magie

“Mladý i starý měl by se zabývat filosofií. Vždy je člověk dosti mlád, aby počal studovati, neboli nikdy není pozdě, chce-li člověk býti šťasten“

(Epikuros)

Magové, tito mudrci starého Orientu, studovali přirozenost člověka, mechanismus jeho myšlenek, schopnosti jeho duše, sílu jeho přirozenosti a podstatu vlastností a skrytých sil každé věci. Tyto studie uvedené v soustavu, nazývají se magií a spočívají na náboženství Zoroastrově a jeho zasvěcovací nauce.

Není již magiků, aneb jsou to mágové bez magie; avšak známe moudré magiky, jichž práce jsou pozoruhodné. Opravdový magik musí být obeznámen s hlavními vědami:

1. Přípravnými naukami je znalost starých jazyků, znamení, jinotajů, abeced, talismanických hieroglyfů a všeho, co se objevuje v okultismu.
2. Musí znáti astronomii, aby mohl předvídati a označovat zemětřesení, bouře, záplavy a komety.
3. Aby se stal jasnovidným musí uměti užítí vegetabilního fluida, k čemuž musí znáti botaniku a přírodní vědy.
4. Musí znáti anatomii a fyziologii, neboť šťávy rostlin působí na ústrojí intelektuální.
5. Musí znáti pathologii, fysiku, chemii, aby mohl předcházeti epidemiím moru, cholery, chřipky a horečky.
6. Poněvadž všechny nemoce jsou výsledkem miasmatických (fluidických) emanací těla a léky nutno sestavovati z fluid opačných, musí být obeznámen s homoeopatií a allopatií.

Hluboké studium všech těchto věd podmiňuje magii, neboť potřebuje srovnávati fakta, aby se nemýlila.

Některé kresby aneb figury magické mohou uvést citlivé osoby do magnetického stavu, ve kterém podléhají němé vůli obratného magika. Takové osoby mají zvláštní vidění, provádějí to, co jim v myšlenkách nařizuje magnetisér. Příčiny a síly, které navozují tyto podivuhodné jevy jsou myšlenka vůlí soustředěná, to jest duševní vliv jedné duše na druhou na základě homogenity přírody. Tato vlastnost je výsledkem jiné formy magnetisace, avšak je vrozená jen málo lidem. Tyto výsledky daly vznik magickým diskům.

MAGICKÉ DISKY

Při magických pokusech používá se kartonových kotoučů polepených barevným papírem. Uprostřed kotouče je číslo pořadí barvy ve slunečním paprsku. Na levo se napíše akce, kterou má barva navodit u subjektu a na pravo se nalézá znamení planety odpovídající disku.

Takovýchto disků je devět: sedm představuje základní barvy. Osmý je modrý a devátý černý, označují počátek a konec. Účinek každého kotouče spočívá v silném dolehnutí na imaginaci subjektu.

Tyto účinky jsou rozmanité dle léto tabulky:

DISK	ROSTLINY	VYVOLANÉ ZJEVY
1. Fialový	Hydrociam nig. Atrop. bellad. Dat. stramon. Canad idn. hašiš Strych.coloubr	Stálý pohyb rukou a stehem; touha dotknouti se něčeho aneb jít k něčemu; krise, křik napodobující štěkot, touha udeřiti neb zabítí někoho nožem, dokonalá opilost, zjevení všech dober a jejich iluse (dle vzpomínky na to, co člověk chce neb viděl)
2. Indigový	Pip. nig. Veratr. sabad.	Horečnatý stav, únava břišních svalů. Subjekt se vrhá na kolena, chce se modlit, avšak nemůže vyslovit slova. Ztráta vidění, lehká chůze, vrhá se proti stěnám, oční víčka se chvějí, oči se zavírají, hluboký spánek, (Probudí se stříkáním vody do obličeje.)
3. Modrý	Pip. čub. Laur camphr. Assa foetida Con. macul.	Dokonalá excitace, konvulsivní pohyby; touha po spánku, zemdlenost, ztráta rozumových schopností.
4. Zelený	Pseu. angust. Lact. vir. Atr. mandr.	Slzy, subjekt si hraje s rukama jako dítě, touha po běhu, domnívá se běžeti jako kuň. Svaly se chvějí, chce se rozloučiti, jakoby měl umřít, letargie.
5. Žlutý	Strychn. n.vom. Op, Strych. igna. L, sativ Veratrs. alb. Asper, offic.	Kolísání hlavy, vyčerpání, spánek. (Otevrou-li se oči, přítomnost žlutého disku působí hrůzu, jejíž příčina je neznámá, ostatní barvy ničeho nepůsobí). Rozkošnické sny, husí kůže, bledost, dokonalé vyčerpání, nový spánek, stav zoomagnetický, ve kterém objekt chce jít, procházeti se, dokonale nazírat, avšak víčka jsou zavřena, odpovídá na otázky o věcích mu zcela neznámých, o kterých po probuzení ničeho neví. (Nepamatuje se na nic, co řekl, nebo co zažil).
6. Oranžový	Sel. dop. Valer. offic. Nicoti. tab. Convul. jal.	Veliká radost, umdlení údů, spánek, (Při otevřených očích a při pohledu na disk touha po smíchu, přerušeném mravním utrpením, jež nemůže vyložit), slzy a jasnovidnost.
7. Červený	Prunell, vulg. Lavand. stoen. Lavand, ver. Digit. purp.	Krise strachu, obava před skrytými zlovolníky. Stav trvá 2 hodiny, zotavení 4 až 5 hodin.

LIDSKÉ TĚLO JAKO ELEKTRICKÉ ČERPADLO

Přirovnali jsme lidské tělo k elektromagnetickému stroji, avšak mnohem případněji lze je srovnati s elektrickým čerpadlem působícím Voltovými články živými kyselinami aneb dvěma pumpami tlakovou a ssací (absorbce a emise), odpovídajícími sistole a diastole srdce. Srovnání je velmi přesné, neboť četné cévy, jimiž je lidské tělo vyzbrojeno odpovídají multiplikátorům elektrické pumpy, které množí svou sílu tak jako počet cév množí sílu srdce pomocí dvou hlavních cév, jež odpovídají pozitivnímu a negativnímu pólu elektrického stroje; kdyby vzájemná jejich souvislost byla porušena nastala by okamžitě katalepsie a smrt.

Je známo, že katalepsie se může dostavit, oddá-li se člověk přísnému postu.

Zdánlivá smrt aneb letargie může být vyvolána uměle u každého pomocí magických disků, přirozeně se dostavuje jen nahromaděním elektrického fluida v ústrojích, které je vyvolávají.

Tento spánek dá se přirovnati onomu vzniklému z chloroformování aneb z jasnovidectví. V prvním stavu člověk cítí utrpení mravní nikoliv však fyzické, ve druhém uchovává si pouze schopnost řeči.

SPÁNEK SOMNAMBUL A JASNOVIDNÝCH

Somnambulismus je skutečná somnolence, zapříčiněná živočišným magnetismem aneb volním aktem, řízeném pomocí tahů ruky, z nichž uniká nervové fluidum.

Somnambul se může sám bez pomoci magnetiséra uváděti do spánku v katalepsii a v extasi a prováděti dle své vůle všechny jevy, které až dosud magnetiséři přičítali svým životním silám.

V tomto stavu vykládají neřestné osoby beze studu své nejskrytější city a touhy; jest veliký rozdíl mezi spánkem letargickým jasnovidců, během něhož nemohou učiniti pohybu. Nerozeznávají dobro či zlo. V prvním případě duch i orgány podržují své schopnosti z normálního stavu, ve druhém teplota těla klesá. V normálním stavu teplo tryská na povrch těla a proto pokožka je vlažná, ve stavu lucidity stahuje se teplo s povrchu těla dovnitř a koncentrovaný oheň vydává horký dech.

Po probuzení somnambul se nepamatuje na to, co dělal nebo řekl, poněvadž činnost duše působila vně, zatím co snící osoba, může si na sen vzpomenouti, poněvadž animická aneb duševní činnost pracovala uvnitř.

MAGIE SLOV

U Origena čteme: „Existují slova, která svou přirozeností mají moc, používaná mudrci Egyptskými, perskými mágy, indickými brahmíni. To co se nazývá kouzelnictvím je uměním planým, i kdyby se mu věnovali stolkové a epikurejci; jméno Sabaoth a Adonai, nebylo vytvořeno bytostmi stvořenými. Náleží tajemné theologii, vztahující se ke Stvořiteli. Odtud prýští moc tohoto jména, uspořádá-li se a vysloví-li se dle pravidel“

Je známo, že posvátné jméno Jehovah bylo Židům jménem nevyslovitelným. Avšak výslovnost jeho se neztratila levitům; velekněz je vyslovoval jednou ročně v chrámu, desátého dne měsíce tišri, v den postu a smíření.

Velicí zasvěcenci egyptští nakládali stejně s jménem Isis, které považovali za svaté a nesdělitelné.

Vergilius sám věřil, že proslovením písmen dle magické metody, lze donutiti Lunu, aby sestoupila na zem; ve své osmé ekloze, praví:

„Carmina vel coelo possunt deducere lunam.“

Praví se o slavném de Laharpovi, že ve svém mládí často ze zvědavosti ministroval knězi, jenž vyslovoval mnohokrát „Hoc est enim“, poněvadž věřil, že určitou intonací těchto slov vykonává sestup svého Boha do chleba a vína. Jeho mše trvala více než třičtvrti Hodiny a i nejneohroženější pokrytci podléhali jeho mystifikaci. Tento kněz nacházel se ve stavu, jež pohané nazývali autosipsií, intuitivním viděním, důvěrným stykem mezi člověkem a bohy.

Římané také věřili, že když vysloví určitá posvátná slova, že mohou způsobiti, aby sestoupil na zem Jupiter, zvaný Numou Elicius. Brahmíni učí, že socha aneb sochy Boha nejvyššího stávají se bohy, když jim jsou zasvěceny určitými obřady.

Ve všech dobách evokace, zaklínání bohů, démonů, stínů a svatých byly částí kultů těžících z lehkověrnosti, královny země. Toto se však nevztahuje na svěcení chleba a vína v moderní oběti.

MAGNETISMUS JE PRAKTICKÁ MAGIE.

Jak jsme již řekli, magnetismus je jen síla vždy činná, živá a léčivá, pronikající vše; je to animalisovaná, záměrná a výbušná elektřina, jejíž síla magnetická vyvolává výsledky mimořádné a tajemné v lidském organismu, že je kladena do oboru magie, poněvadž věda dosud nedovede vysvětliti fyzické příčiny, funkce života, výživy, reprodukce a mnohé jiné vztahující se k tomu předmětu. Věříme pevně, že dobře prostudovaný magnetismus, aneb třeba věda mágů, je zlatý klíč otevírající dosud neproniknutelnou svatyni, takže pilný a vytrvalý adept bude zasvěcen do tajemství své bytosti a svého osudu.

Studium vlivů lidské duše na hmotu, kterou svou vůlí oživuje životem, jako kdysi Prométheus oživil hlinu vdechnuv jí nebeský oheň uzmutý bohům, neomylně zasvětil do činnosti ducha universálního v celé přírodě a rozluštil jevy věčné a efemerní. Princip je jeden, duch lidský je též podstaty jako duch universální, je tedy zcela psychologické a rozumné říci že člověk (lidská duše) je učiněn k obrazu Božímu.

Proto může býti obratný magnetisér považován za magika, neboť vlévá svůj život, podstatu, sílu a vůli do těla jiného, propůjčuje mu své myšlenky, své bolestné neb příjemné dojmy, činí je nástrojem svých fantasií a působí, že magnetisovaný aneb zmagisovaný v somnambulismu žije méně v sobě a více v magnetisérovi, se kterým se ztotožnil; dle jeho vůle magnetisovaný kráčí, tančí, poklekává, bere na sebe postoj třeba jemu neznámé sochy, avšak známé magnetisérovi, jenž mu mimo to může vnuknouti falešné vjemy, ku příkladu, že pije vodu domnívaje se, že je to víno. Avšak ještě více: dopis, rukavice, kadeř vlasů mohou nahraditi osobu, poněvadž menší části fluida obsahují zlomek osobnosti takovou měrou, že všechny její vjemy jsou ihned pocíťovány somnambulou na jakoukoliv vzdálenost.

Tato fakta připadají mnohému jako nadpřirozená, avšak nesprávně, neboť nic nemůže existovati mimo přírodu.

Všichni somnambulové nevlastní stejný stupeň jasnovidnosti, ani těchže schopností animických: jeden vidí nemoce, druhý vidí na dálku skrze tělesa neprůhledná, jiní mají zvláštní schopnosti vnímati rozmanitá fluida rostlin a udati jejich léčivé vlastnosti.

Jsou vsak také magnetiséři, jimž nelze důvěřovali. Dobří magnetiséři lámou u svých subjektů zmatenost jejich vlastností a přivádějí je k dokonalé fixaci, jejíž podivuhodný výsledek je skutečnost a pravda.

Každý lékař, jenž pro dobro lidstva vykonává první vědu léčby a útěchy, měl by býti magnetisérem a pokud možno i somnambulem. Lékařství může poskytnouti jen předpisy lidské, jež znamenají snad. Somnambulismus poskytuje předpisy božské, jež znamenají jistotu. Takový je smysl tajemného rozkazu Hippokratova „Hledejte božské!“, jemuž tak dlouho nebylo rozuměno.

Podáváme-li úvod do těchto věd, nijak nechceme soupeřili s takovými učenci jako jsou Aubin Gauthier, Chardel, Szapary, Dupotet, Duplanty, Gentil, Henri Delaage, Alexandre Lévassier a ostatní mistři: jejich spisy nás poučují a my je nechceme nahraditi. Chceme pouze zasvěcovati a pobídnouti k vysokým studiím, která ctí lidského ducha a vytvořiti instituci, ve které by všechny vědy byly vážné studovány a praktikovány. Očekáváme, že občanská autorita, poučená závažnosti nauk směřujících k dobru lidstva ustaví při lékařských školách magnetické kliniky, kde by lucidní osoby byly studovány, vedeny a tříděny, aby upevněním svého pohledu mohly předvídati útrapy vraždící lidi a ničící země.

TOČIVÉ STOLKY

Životní fluidum emanující z ruky lidské aneb z více rukou může uvést v pohyb neživé objekty, jako nádoby, klobouky, stoly, oživiti je a podříditi je vůlí magnetiséra. Tato dnešní magie, která se stala módní zábavou, tato fluidomanie, dokázala hrou nevěřícím skutečnost magnetismu dokonaleji, než by bylo možno vědě.

Postup je tento: Experimentátoři usednou kolem stolu a zavedou mezi sebou a ním magnetický řetěz tak, že položí ruce nad stůl aniž by se ho dotýkali, a dotýkají se malíčkem pravé ruky malíčku levé ruky

sousedovy kolem dokola. Po několika minutách fluidum počíná vnikati do stolu, jenž svým povrchem tkví silné na přitažlivostí rukou.

Vůdce řetězu, jehož fluidum je spojeno s fluidem ostatních osob, přejímá vedení tak, aby nábytek byl ovládán jen jedním duchem a jedním fluidem; vlastnost ducha je pohyb a stůl se za nedlouho pohybuje; dle vůle nebo rozmaru vůdce a dle tvaru řetězu točí se na pravo či na levo, hýbe se do předu neb do zadu a jednou nohou odklepává číslo myšlené vůdcem.

Všechny tyto jevy mohou býti rozkázány hlasem, což poskytuje zajímavě a zvláštní divadlo. Hlas je však bezmocný, není-li projevem pevné vůle.

Díky nedůvěřivým učencům, věda se dosud těmito věcmi nezabývá.

Vlastním nákladem a ve své grafické úpravě vytiskl Heřman Kempfer jako soukromý výtisk v prosinci 1938.